

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς

Ἐπειδὴ τινες τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔλαβον ἀριθμούς τινας τῶν φύλλων αὐτοῦ, ἡ Διεύθυνσις εἰδοποιεῖ πάντας ὅσοι ὀφειλοῦνται ἐνὸς ἢ πλειοτέρων ἀριθμῶν, ὅπως ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς καὶ τοὺς ζητήσωσιν ὁπότε θὰ λάβωσιν αὐτούς.

Ἄριθ. 211 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ν. Γιαμαλάκης

Ἄγώγιμος ἢ ἐκ δανείου ὀφειλή καὶ ἂν τοῦτο κατηνάλωθῃ ἀθεμίτως.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀβάσιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον καὶ τὸ πικράπον ὅτι ἡ ὀφειλή προέρχεται ἐκ χαρτοπαιγνίου καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀγώγιμος, διότι ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ὅτι προέρχεται ἐκ δανείου, δὲν δύναται δὲ νὰ ἐξετασθῇ εἰς τί κατηνάλωσε τὸ δάνειον τοῦτο ὁ ἐναγόμενος ἀφοῦ ἔλαβε αὐτό.

Ἐπειδὴ εἶναι βάσιμον τὸ παράπικρον τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι ἡ περὶ πληρωμῆς τόκων αἴτησις τοῦ ἐναγόντος εἶναι ἀπορριπτέα διότι ἀληθῶς κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου αἰ κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἀπαιτήσεις, αἰ μὴ προνομιούχοι κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διακρίσεις, παύσουσι τοῦ

νὰ εἶναι τοκοφόροι ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως· κατὰ τοῦτο δὲ εἶναι δεκτὴ ἢ ἔφσεις, μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριπτέα ἢ ἀγωγή ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν περὶ πληρωμῆς τόκων. Ἡ αἴτησις ὅμως ὅτι πρέπει νὰ καταδικασθῇ ἢ πτώχευσις νὰ πληρώσῃ ὄχι ὀλόκληρον τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον τὸ ποσὸν ὅπερ ἀναλογεῖ εἰς ταύτην λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως· μετὰ τὴν ἐγερσιν [τῆς ἀγωγῆς] εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ προταθείσα πρωτοδικῶς, καὶ διότι ἄλλως εἶναι ζήτημα ὅπερ θὰ λύσῃ τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον κατὰ τὴν διανομὴν μεταξὺ τῶν δανειστῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως.

Ἄριθ. 212 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Κτήσις δουλείας διὰ παραγραφῆς δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ καταργηθέντος Ὁθωμ. Ἄστ. Κώδικος, — Ἀναγκαστικὸν στοιχεῖον πρὸς κτήσιν δουλείας διὰ χρησικτησίας κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ Ἄστικὸν Κώδικα εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ ὑπερῶς ἢ δουλεία ἀπαγόρευσις εἰς τὸν κύριον τοῦ δουλεύοντος κτήματος τῆς πράξεως, ἐξ ἧς ἡ δουλεία προσβάλλεται. — Αἰ περὶ ὑπερογκοῦ ζημίας διατάξεις τοῦ Ὁθωμ. Ἄστ. Κώδικος κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ,

Ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς ἢ ἐκκαλοῦσα ἐπιδιώκει ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ

δικαστικῶς ὅτι ἔχει κεκτημένην δουλείαν φωτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀκινήτου τῆς, ὡς δουλευομένου κτήματος· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἐνάγοντος, ὡς δουλευόντος, περιγραφόμενων ἐν αὐτῇ, ἥ· ἔνεκεν δὲν δικαιοῦται οὗτος νὰ ὑψώσῃ τὸν τοῖχον τῆς ταρασσας του καὶ κατασκευάσῃ δωμάτιον, καθόσον παρεμποδίζεται οὕτω νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ νοτίου τοῖχου τοῦ δουλευομένου ἀκινήτου κουζίαν διὰ τοῦ ὑπάρχοντος ἐν αὐτῇ μικροῦ παραθύρου ἀπορρασσομένου, τὸ δὲ δικαίωμα τῆς δουλείας στηρίζεται κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα εἰς τὸ ὅτι ἐπὶ 40 καὶ πλέον ἔτη ἐνυπάρχει τὸ περὶ οὗ πρόκειται παράθυρον, καθ' ὃ δίαστημα ὁ ἐναγόμενος ἠπράκτησε, μὴ ἀνυψώσας τὸν νῦν ἐγειρόμενον τοῖχον του.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὸν τέω, ἰσχύοντα Ἄστικ. Κώδικα, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐκτίθη τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ἡ διὰ παραγραφῆς κτήσι· δικαιοῦματος δουλείας δὲν ἀναγνωρίζεται, ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἔκρινεν ὅτι δὲν ἔχει νόμιμον ἔρρισμὸν ἢ ἀγωγῇ, καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ ταραπονον, ὃ δὲ τῆς ἐκκαλοῦσης ἰσχυρισμὸς ὅτι διὰ τῆς παρόδου τοῦ κνωτέρω χρόνου παραγραφῆ ἢ ἀρνητικῆ περὶ δουλείας ἀγωγῆ τοῦ ἐναγομένου, μὴ ἀσκήσαντος τὸ δικαίωμα τῆς ὑψώσεως τοῦ τοῖχου του καὶ ἐπομένως ἐκτίθη οὕτω ἢ περὶ ἧς πρόκειται δουλεία, δὲν εἶναι βίσιμος καθόσον, τούτου δεκτοῦ γενομένου, ἐπέρχεται τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ δὲν ἀναγνωρίζει ὁ Νόμος, ἥτοι ἡ διὰ παραγραφῆς κτήσις δουλείας.

Ἐπειδὴ οὔτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νῦν ἰσχύοντος Ἄστ. Κώδικος δύναται νὰ θεωρηθῇ κτηθεῖσα ἢ περὶ ἧς πρόκειται δουλεία καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ παράπονόν ἐστι, καθόσον ἡ διὰ χρησικτησίας ἀπόκτησις τοιαύτης δουλείας ὄρχεται ἀφ' ἧς ἡ ἐνάγουσα ἀποδεδειγμέ-

ως ἤθελεν ἀπαγορεύσει εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἀνυψώσιν τοῦ ἀπορρασσομένου τὸ παράθυρον τοῖχου, αὕτη ὅμως δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι προσῆλθῃ εἰς τοιαύτην ἀπαγορεύσιν καὶ ἔκτοτε συνεπληρώθη ὁ πρὸς χρησικτησίαν χρόνος, ἀλλὰ μόνον διακρίνεται ὅτι ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν καὶ πλέον δὲν ἤσκησεν ὁ ἐναγόμενος τὸ δικαίωμα ὅπερ εἶχε, τοῦ νὰ ὑψώσῃ τὸν τοῖχον του, ἐκ τῆς τοιαύτης ὅμως ἀπραξίας, τοῦ ἐναγομένου καὶ μόνης, δικαίωμα δουλείας ὑπὲρ τῆς ἐναγούσης δὲν κτάται.

Ἐπειδὴ ἀνεφέρονται μὲν ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ γεγονότα τὰ ἀποτελούμενα τὴν ὑπερόγκον ζημίαν, ἥτις ἐπέρχεται εἰς τὸ κτήμα τῆς ἐναγούσης· ἐκ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ τοῖχου, κατὰ τὸν τέω δὲ ἰσχύοντα Ἄστ. Κώδικα, προστατεύεται ὁ τὴν ὑπερόγκον ζημίαν ὑφιστάμενος, πλὴν αἱ περὶ ὑπερόγκου ζημίας διατάξεις μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἄστ. Κώδικος, δὲν ἔχουσιν ἰσχύον, ὥστε νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῶν ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ.

Ἄρθ. 213 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Μάρκος Δημητρακάκης

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐκχώρησις τῶν ὀφειλομένων τῷ ἐργολάβῳ οὔτε μετὰ τὴν ὀριστικὴν τοῦ ἔργου παραλαβὴν, οὔτε συναινοῦντος τοῦ Δημοσίου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσείντος ὅτι μετὰ τὴν ὀριστικὴν παραλαβὴν τοῦ ἔργου παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐπιτρέπεται ἡ ἐκχώρησις τῶν ὀφειλομένων τῷ ἐργολάβῳ εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἀβίσιμος, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 356 Νόμου ἀρθ. 64 ἐπιτρέποντος ἐξαιρετικῶς τὴν ἐκχώρησιν εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρόκειται νὰ πληρωθῇ ἡ ἀξία ὑλικῶν καταναλωθέντων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

Ἐπειδὴ ἐφ' ὅσον ὁ ἐφεσεῖων καὶ ἐνάγων, δὲν ἰσχυρίσθη ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὅτι ἡ ἐκχώρησις ἐγένετο διὰ τὸν κνωτέρω

λόγον, ἦτοι ἕνεκα προχῆς ὑλικῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 239 ἐκχωρητηρίῳ τοῦ Συμβολαιογράφου, Ἡρακλ. Κ. Ρασιδάκη ἐφ' οὗ βασίζεται ἡ ἀγωγὴ, ὁμολογεῖται τὸ ἄντικεινόν, ἦτοι ὅτι ἡ ἐκχώρησις ἐγένετο ἀντὶ ἴσου ποσοῦ, ὅπερ ἔλαβεν ὁ ἐκχωρητῆς πρὸς τὸ ἐκδοχέως, ἡ καὶ δὲν ἐξήτησε πρωτοδικῶς κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ στοιχείον τοῦτο, δὲν δύναται νῦν νὰ ἰσχυρισθῇ τοῦτο, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι προβάλλει τὸ Δημόσιον διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του τὸ ἀπαράδεκτον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, δὲν ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν συζήτησιν ἡμέσως, ἀλλ' ὡς ἐρρήθη, ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ἀποτελεῖ οὐσιώδες στοιχείον τῆς ἀγωγῆς προκειμένου νὰ κριθῇ τὸ νόμῳ παραδεκτὸν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένη παραίτησις τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκχώρησεως, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἔγκυρον αὐτήν, καθόσον ὁ νόμος ὑπ' ἀριθ. 356 εἶναι ἀναγκαστικὸς καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διάταξις ἀπαγορευτικὴ, ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ δίκαιον διὰ τῆς βουλῆσεως τῶν διαδίκων μερῶν, ἦτοι εἶναι ἄνευ ἰσχύος ἡ παραίτησις τοῦ Δημοσίου τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκχώρησεως, προσκρουούσης εἰς ἀπαγόρευσιν τοῦ Νόμου, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἐξ αὐτοῦ δὲν προκύπτει ἄλλο τι, ἦτοι ὅτι ἐκ τῶν λέξεων καὶ τῆς ἐννοίας αὐτοῦ ὁ νομοθέτης δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ συμφέρον καὶ μόνον τοῦ Δημοσίου, εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη τοῦ νόμου, ἡ τὴν ἐκχώρησιν μὴ ἐπιτρέποντα, ἐτέθη πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου, καὶ ἀφῆρα τὸ συμφέρον αὐτοῦ, ἐπομένως ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον παρητήθη τῆς ἐνστάσεως τῆς ἐκχώρησεως δεκτὴ ἡ ἔφεσις.

Ἀριθ 214 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης

Ἡ κτῆσις δουλείας ἀπόψεως δὲν συνάγεται ἐκ τεκμηρίων, ἀλλὰ δεῖον νὰ στηρίζεται ἢ ἐπὶ ρητῆς συμφωνίας ἢ ἐπὶ χρησικτησίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ κυριότητος γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ὁ κύριος παντὸς κτήματος, ἔχει ἐν' αὐτοῦ δικαίωμα ἀπειριόριστον, ὥστε δύναται νὰ ποιεῖται πρὸς τοὺς ἄλλοις πᾶσαν θεμιτὴν χρῆσιν αὐτοῦ καὶ ἂν ἐντεῦθεν ζημιούται ὁ γείτων, ἐκτὸς μόνον, ἐὰν κωλύεται ἐκ δικαιοῦματος δουλείας, ὅπερ ἐκτήσατο κατ' αὐτοῦ ὁ γείτων ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς νομίμου περιορισμοῦ.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 15183 συμβολαίου τοῦ τῆς συμβολαιογράφου, Χανίων Μ. Τουσουδάκη ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ νῦν ἐκκαλοῦντα ἐπὶ τοῦ δυτικῆς τοίχου τῆς οἰκίας τοῦ Ἄνδρ. Μπικουβάρης εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκε τὸ μετὰ τοῦ τοίχου συνεχόμενον γήπεδον, ἐξ οὗτινος κληρονομικῆς διαδοχῆς ἔλκουσι τὰ δικαιώματά των οἱ ἐναγόμενοι καὶ νῦν ἐφεισθήτω, νὰ ἀνοιχθῇ παράθυρον ἢ καὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 429 τοῦ 1905 ὀριστικὴν καὶ τελεσιδικίαν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου παράθυρα, ἀλλὰ ἐκ τοῦ χορηγηθέντος πρὸς αὐτὸν τοιούτου δικαιώματος κατὰ τὴν ἣν ποιεῖται ἔρμηνείαν τοῦ συμβολαίου τούτου τὸ δικαστήριον, δὲν χορηγεῖται εἰς τοῦτον δικαίωμα πέραν τῆς ἐξουσίας τοῦ θέχεσθαι φῶς καὶ ἀέρα διὰ τῶν παραθύρων τούτων, ἦτοι διὰ τοῦ ρηθέντος συμβολαίου συνεστήθη ἀπλῶς δουλεία φῶτος, οὐχὶ δὲ καὶ δουλεία ἀπόψεως, ἦτις εἶναι περιληπτικωτέρα περιλαμβανούσα καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν θέαν εἰς τὰ διάφορα τοῦ ὀρίζοντος μέρη, καὶ ἦτις δουλεία ἀπόψεως δὲν ἀποκτάται διὰ τεκμηρίων, ἀλλὰ διὰ συμφωνίας ἢ διὰ παραγραφῆς, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ οὐδὲ μὴ ἰσχυρισθῇ ὁ ἐκκαλῶν ὅτι ἀπέκτησε τοιαύτην δουλείαν ἄλλοθεν

ἢ μόνον διὰ τοῦ ὀπ' ἀριθμ. 11183 συμβολαίου, δυνάμει τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου οὐδαμῶς παρεχωρήθη πρὸς αὐτὸν δουλεία ἀπόψεως, ἀλλ' ἀπλῶς δουλεία φωτός, ἐπομένως τὸ μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος καθ' ὃ ἰσχυρίζετο, ὅτι συνεπεία τοῦ χορηγηθέντος αὐτῷ δικαιώματος νὰ ἀνέιξη παράθυρα ἐπὶ τοῦ δυτικῆς τοίχου τῆς οἰκίας του ἀπέκτησε τὴν δουλείαν ὅπως ἐκ τῶν παραθύρων τούτων λαμβάνη φῶς καὶ ἀέρα ἢ οἰκία του ἔχρηθ' ἐκ τῆς θέαν τοῦ ὀρίζοντος, ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ὡς ἀβάσιμον καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπουν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὡς ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 361 καὶ 362 τοῦ Ἀσ. Κώδικος δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ καθ' ὅσον δι' αὐτῶν κανονίζονται τὰ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου κτηθέντα διὰ συμβάσεως ἢ ἄλλως δικαιώματα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἐκτήσατο ὁ ἐκκαλῶν καὶ οὔτινος τὸν κανονισμὸν ζητεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἐκτήθη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικῆς Κώδικος ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὕπ' ἀριθμ. 11183 συμβολαίου ἐπομένως τὸ παράπονόν του τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως του ὑποβαλλόμενον, περὶ τοῦ ὅτι ἔπρεπε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐπιδίκου τοίχου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας του, μέχρι τῆς βάσεως τοῦ ἐπιδίκου τοίχου δὲν ἐτηρήθη ἡ ὑπ' αὐτῶν ὀριζομένη ἀπόστασις τῶν τριῶν βασιλικῶν πηχέων εἶναι ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ τὰ λοιπὰ ἄρθρα τοῦ Ἀστικῆς Κώδικος ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν.

Ἄριθ. 217 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Κ. Παπαδάκης.

Ἐπὶ ἀναγγελίας ἡ ἔφεσις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπευθύνεται καθ' ὅλων τῶν ἀναγγελλέντων δανειστῶν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου λόγῳ τοῦ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπευθύνεται οὕτη καθ' ὅλων τῶν ἀναγγελλέντων δανειστῶν κατὰ τὴν γενομένην κατάταξιν τῶν λαβόντων μέρος κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου Δικαστηρίου ἐκδίκασιν τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, διότι ἐν ταῖς περὶ κατατάξεως δίκαις ἐνοῦνται πολλὰ διαφορὰ ἄσχετοι πρὸς ἀλλήλας, ἕκαστος δὲ διάδικος μάχεται ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνον καὶ ἂν νικήσῃ αὐτὸς μόνον ὠφελεῖται ἐντεῦθεν, ἐπομένως ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν λοιπῶν ἀναγγελλέντων δανειστῶν καὶ μὴ ὑποχρεούμενος πρὸς τοῦτο ἐκ τοῦ Νόμου, καλῶς ἀνήυθνε τὴν ἔφεσιν του κατὰ μόνον τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς περαιτέρω δικαστικὸν ἀγῶνα.

Ἄριθ. 218 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Μᾶρκος Δημητροκάκης.

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως γηπέδου διὰ δημοσίαν πλατείαν ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ὁ Δήμος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσίοντος περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Δημόσιον Κρήτης εἶναι τὸ καταλαβὸν τὸ ἀκίνητον δι' ὃ ζητεῖται ἀποζημίωσις, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος νόμος, καθόσον ἀπὸ παραδέχεται ὅτι ἡ κατάληψις τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐγένετο πρὸς συμ-

πλήρως τῆς πλατείας τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου συμφώνως τῇ διατίξει τοῦ ἀρθρ. 56 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 322 νόμου, οὗτος ὁ (Δῆμος) ὑποχρεοῦται ἀνεξικέρτως, (δι' ὄλας τὰς πλατείας τῶν πόλεων) εἰς ἀποζημίωσιν, τὸ δὲ γεγονός τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται περὶ τοῦ ὅτι ἡ κατάληψις αὐτῆ δὲν ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀνάγεται εἰς τὸ πληρωτέον ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπιβοηθητικῶς φερόμενος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσείουτο, ὅτι ἡ κατάληψις τοῦ γηπέδου γενομένη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 322 Νόμου, ἦτοι πρὸ τῆς 11 Ἀπριλίου 1901, δὲν ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὰς συνεπείας τοῦ Νόμου τούτου καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, τὴν ἐγκρίνασιν τὴν πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον πληρωτέαν ἀποζημίωσιν, δι' ἣν ἐξεδόθη τὸ ἐν τῇ (ὑπὸ δίκην) ἀγωγῇ τοῦ ἐφεσίβλητου ἀναφερόμενον ἔνταλμα πληρωμῆς εἶναι ἐξεταστέον, τοῦ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐφεσείουτο, κρινομένου ἀποριπτέου, καθόσον ἀποδεικνυομένου τούτου ἀληθοῦς, ἀναιροδίου, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἐπιδικίου ἀπαιτήσεως, βεβαζομένην εἰς τὸν ρηθέντα Νόμον, καὶ τὴν ἐνστάσιν ταύτην δύναται νὰ ἐγείρῃ καὶ νῦν τὸ πρῶτον δικηζόμενος ὁ ἐφεσεῖων διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπ' ὄψει αὐτεπαγγέλτως, (ἄρθρον 22 τοῦ 411 Νόμου).

Ἐπειδὴ εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀπόδειξιν ὁ ἐφεσεῖων, καθόσον ὁ ἰσχυρισμὸς του προσκοῦει πρὸς ἀπόφασιν τοῦ Δημοτικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου, ἣτις τεκμαίρεται μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ὅτι ἐλήφθη νομίμως, ἦτοι ὅτι ἡ κατάληψις τοῦ ἀκινήτου ἐγένετο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 322 Νόμου, οὐδ' ἀποδεικνύει ὁ ἐφεσεῖων

τὸν ἰσχυρισμὸν του ὡς ἰσχυρίζεται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, διότι αὕτη οὐδόλως ἀφορᾷ τὴν προκειμένην διαφορὰν ἀλλὰ καὶ ὁ ἐφεσίβλητος ἀρνείται τούτον.

Ἄρθ. 220 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου.

Ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας τῆς ἀποδείξεως περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀνταποδείξιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 328 τῆς Πολιτικῆς Διοικουσίας μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ὠρισμένη διορία, ὁρθῶς ἐξητήσθη ἐνταῦθα καὶ ὁ μάρτυς τῆς ἀνταποδείξεως Εμμ. Ἐφεντάλης ἐντὸς τῆς παραταθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 216 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου διορίας, ἀδι-ἀφορον δὲ ἂν ἡ παράτασις αὕτη ἐδόθη συνεπείᾳ αἰτήσεως τῆς ἐναγούσης καὶ ἀποδεικνυούσης, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρτι εἰρημένου ἄρθρου ἡ προθεσμία τῆς ἀποδείξεως εἶνε κοινὴ διὰ τε τὸν ἀποδεικνύοντα καὶ ἀνταποδεικνύοντα, ὥστε μὴ βίασιμος ἢ ἐνστάσις τῆς ἐναγούσης ὅπως μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἢ κατάθεσις τοῦ μνησθέντος μάρτυρα.

Ἄρθ. 222 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Μ. Δημητρακῆς

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐντελέσεως δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποιήσις ἀντιγράφου ἐξ ἀπογράφου.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐφεσείουτο, ὅτι κακῶς ἀπερρίφθη ὁ ἰσχυρισμὸς του ὡς ἀνκόπτοντος «ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη αὐτῷ ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου τοῦ ἐκτελουμένου τίτλου» εἶναι ὡς ἀβάσιμον ἀποριπτέον, καθότι οὐ μόνον ἡ ἐνστάσις αὕτη εἶνε νόμος ἀπράδεκτος, μὴ προταθείσα κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἢ τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ,

ἀλλὰ καὶ νόμῳ ἀβάτιμο; καὶ ὀρθῶς ἀπεφάνητο καὶ τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, διότι κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον καθ' ὃν χρόνον ἐκοινοποιήθη ἡ ἐπιταγὴ (ἄρθρον 318 τῆς Παλαιᾶς Δικονομίας) δὲν ἀπηρτίετο ἢ τοιαύτη κοινοποίησις.

Ἄριθ. 228 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Θ. Θεοδορόπουλος

Οὕτως ἀνεφίκτου τῆς ἀκριβοῦς ἐκτιμήσεως τοῦ πραγματικοῦ μέρους δίκης ἄνευ πραγματογνωμοσύνης, αὕτη δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀρχικῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθμ. 61 ἀποφάσεως, διωρίσθησαν νέοι πραγματογνώμονες ἀντὶ τῶν διορισθέντων καὶ μετὰ τὴν ὄρκισιν των περικτηθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 113, καὶ ἀποριπτέαι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου εἰσὶ διὰ τε τοῦς ἐν αὐτῇ ἀνφερομένους λόγους, καὶ διότι ἡ παρέλευσις τῆς πρὸς διεξαγωγὴν πραγματογνωμοσύνης τεταγμένης προθεσμίας ἐπιφέρει μὲν κατὰ κανόνα τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου μέσου, πλὴν αὕτη δύναται νὰ διεξαχθῇ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ἐν ἄνευ αὐτῆς ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ πραγματικὸν τῆς διαφορᾶς ὁ δικαστὴς (Οἰκον. ἐγχειρ. Πολ. Δικον. 94 Σημ. 7) ἐπομένως; καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι νόμιμος ἦτο ἡ κοινοποίησις ὑπο τοῦ Δημοσίου τῆς ὑπ' ἀριθμοῦ 113 ἀποφάσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ἐνστάμενον κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐπιδόσεως, καὶ ὅτι οὗτος καὶ ἐστὶ ἐκπτώτος τῆς πραγματογνωμοσύνης διὰ τῆς μὴ διεξαγωγῆς αὐτῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, νομίμως οὐχ ἦτο τὸ Δικαστήριον πρὸς εἰς διορισμὸν νέων πραγματογνωμόνων, ἀφοῦ ὑπάτιος μὲν ὁ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ

τῆς μὴ διεξαγωγῆς τῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας διὰ τοῦς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμοῦ 61 ἀποφάσει ἀναφερομένους λόγους, ἀνεφίκτος δὲ ὡς εἴρηται ἀποβαίνει τῷ Δικαστηρίῳ ἢ τοῦ πραγματικοῦ τῆς διαφορᾶς κατανοήσις ἄνευ πραγματογνωμοσύνης.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 758 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ ὀφειλέτης γίνεται ὑπερήμερος προσκλιόμενος δικαστικῶς; ἢ ἐξωδίκως εἰς κληροδοσίαν κατὰ δὲ τὸ 152 § 2 Πολ. Δικονομίας διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄρχονται οἱ τῆς ὑπερημερίας τόκοι, ἐπεὶ ὅτι τὸ ἐναγόμενον ὑπόχρεων ἐστὶ καὶ εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀβάσιμου κρινομένου τοῦ περὶ τοῦ ἐναντίου παραπόνου του, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς του ὅτι εὐλογον αἰτίαν εἶχε νὰ προκλήσῃ τὴν δίκην δὲν καθιστᾷ αὐτὸ μὴ ὑπερήμερον, καθ' ὅσον ἀυπέρθεσιν ποιεῖ καὶ ὁ θελήσας δικάσθαι ἢ περ ἀποκαταστήσαι N. 79 Βασ. 431.

Ἄριθ. 232 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Μάρκος Δημητρακάκης

Ἡ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὄθωμ. Ἀστικ. Κώδικος ἀρξαμένη παραγραφή καὶ μὴ συμπληρωμένη κατὰ τὴν ἐναξίν τοῦ ἐν ἰσχύϊ τοιούτου εἶναι εἰκοσαετής.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀρξαμένη παραγραφή τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὄθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ μὴ ποὺ συμπληρωθεῖσα κατὰ τὴν ἰσχύϊν τοῦ Νέου Κώδικος ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις τούτου, ἦτοι εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφήν, καὶ συνεπῶς εἶνε ἀποριπτέον τὸ σχετικὸν τῆς ἐρέσεως παράπονον διότι ἡ παραγραφή καίτοι εἰσχυθεῖσα χάριν τοῦ Δημοσίου συμπερόντο; δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ κερτημένον δικαίωμα ἐρ' ὅσον δὲν ἀπέβη

τοιούτον διὰ τῆς παρκαλύψεως δεκκπε-
ρασεῖς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος
τοῦ νέου Κώδικος.

Ἄριθμ. 231 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

"Ακυρος ἡ ἐπίδοσις ἢ γενομένη εἰς διάδικον
μετὰ τὸν διορισμὸν πληρεξουσίου, οὐδὲ καθιστᾷ
ταύτην ἔγκυρον ἢ προσωρινήν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ
πληρεξουσίου ἀπουσία.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐκκα-
λουμένης ἀποφάσεως τὸ δικόγραφον δι' αὐ-
τὴν ἐκκλησίου ὁ ἐκκαλὼν εἰς περαιτέρω συ-
ζητήσιν τῆς ὑποθέσεως ἐκοινοποιήθη πρὸς
αὐτὸν τούτων, ἐν ᾧ εἶχε διορίσει πληρε-
ξούσιον δικηγόρον, ἵνα τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ
ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὸν Γεωργίου
Δασκαλογιάννην ἀποδεχθέντα τὴν ἀντι-
προσωπεύσιν ὡς παρασταθέντα κατὰ τὴν
συζητήσιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 947
π. ἔ. ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβάθμου Δικασ-
τηρίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 144 τῆς
Πολ. Δικονομίας ἀμὲν ὁ διάδικος διορίσῃ
πληρεξούσιον ἵνα τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ ἐ-
νώπιον τοῦ Δικαστηρίου καὶ οὗτος ἀποδε-
χθεὶς τὴν ἀντιπροσωπεύσιν ἐπιχειρήσῃ
σχετικὴν τινα πράξιν τῆς διαδικασίας,
τότε πᾶσα κοινοποίησις τῶν ἐγγράφων
τῆς δίκης πρέπει νὰ γίνηται ἀντὶ τοῦ
διάδικου εἰς τὸν πληρεξούσιον ἐπὶ ποινῇ
ἀκυρότητος ὅθεν ἀκόπως γενομένης ἐν προ-
κειμένῳ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν δι-
άδικον οὐχὶ νόμιμῶς οὗτος ἐδικάσθη ἐρ-
ρήμην καὶ βίαιμὸν ἐστὶ τὸ σχετικὸν τῆς
ἐφέσεως παράπονον σου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνέλλου των δικιτάσεων
τοῦ ἀνωτέρου ἄρθρου καὶ τῆς ἀληθείας ἐν-
νοίας αὐτῶν συγγεταί, ὅτι αἱ κοινοποιή-
σεις τῶν δικογράφων τῆς δίκης ἐπὶ ποινῇ
ἀκυρότητος δεόν νὰ γίνωνται πρὸς τὸν
πληρεξούσιον τὸν ἀποδεχόμενον τὴν ἀντι-
προσωπεύσιν καὶ διτμένοντα ἐν τῇ ἑδρᾷ

τοῦ Δικαστηρίου, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν
περιπτώσεων, καθ' ἃς πρόκειται περὶ ἀπο-
φάσεως ἐπιβαλλούσης ὄρκον εἰς τὸν διά-
δικον ἐν τῇ ἡμεριδαπῇ κατοικοῦντα, ὅτε
πρέπει νὰ γίνηται ἢ κοινοποιήσῃς αὐτῷ
τῷ ὁμόσποντι ἢ καθ' ἃς ἄλλως εἰδικῶς ὀ-
ρίζουσιν οἱ Νόμοι, ἂν δὲ οὗτοι δὲν εἶναι
παρόντες (τούτέστιν ὁ διάδικος καθ' ἃς
περιπτώσεις ἐπιβάλλεται τῷ ἰδίῳ ἢ κοι-
νοποιήσῃς ἢ ὁ πληρεξούσιος του κατὰ πᾶσαν
ἄλλην περίπτωσιν ὅτε πρὸς αὐτὸν γίνονται
αἱ κοινοποιήσεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος)
τὸ ἔγγραφον ἐπιδίδεται εἰς πάντα κλπᾶ
ἐπομένως καὶ ὅταν ἀπουσιάσῃ τῆς ἑδρας
τοῦ ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος προσωρινῶς
αἱ κοινοποιήσεις δὲν γίνονται εἰς τὸν δι-
άδικον, ἀλλὰ δεόν ἵνα τηρηθῶσιν αἱ δι-
αγραφόμεναι διατυπώσεις εἰς τὸ ἄρθρον
144, τούτέστιν ὁ κλητὴρ πρέπει νὰ κοι-
νοποιήσῃ τὸ δικόγραφον εἰς πάντα γνωστὸν
τοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πληρεξουσίου
εὐρισκόμενον σύνοικον συγγενῆ ἢ ὑπη-
ρέτην του ἢ τοιούτων μηεὐρισκομένων ἐν
τῇ οἰκίᾳ, εἰς τὸν ἐν αὐτῇ κατοικοῦντα
οἰκοδεσπότην ἢ ἐνοικιαστῆν, ἂν οὗτοι συγ-
κατατίθενται νὰ δεχθῶσι τὸ ἔγγραφον,
τηρουμένων, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν εὐρεθῶσι
τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ δὲν θέ-
λουσι νὰ παραλάβωσι τὰ ἔγγραφα, τῶν
ἀναγραφόμενων περαιτέρω διατυπώσεων ἐν
τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ. Κατὰ ταῦτα οὐχὶ ὀρθῶς
ἡ ἐκκαλουμένη ἐθεώρησε νόμιμον τὴν γε-
νομένην κοινοποίησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 967
π. ἔ. προδικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς τὸν
ἐκκαλοῦντα, ἐν ᾗ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὄρκου
ἐπιβαλλομένου αὐτῷ, ἢ περὶ ἄλλης ἐξαι-
ρητικῆς περιπτώσεως εἰδικῶς ὑπὸ Νόμου
τινὸς ὀριζομένης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εὐρί-
σκετο μικρὴν τὴν Χανίων ὁ δικηγόρος
τοῦ ἐκκαλοῦντος Γ. Δασκαλογιάννης κατὰ
τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως ὡς ἐβεβαίου
ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὁ πῆν ἐπίδοσιν ἐνεργή-
σας κλητὴρ, καθόσον καὶ ἀληθὲς ἂν ἦθελε
θεωρηθῆ τούτο, ἢ κοινοποιήσῃς κατὰ τ'
ἀνωτέρω ρηθέντα ἔδει νὰ γίνῃ ἐν τῇ

οικίατου δικηγόρουκατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 144, ἵτηρουμένων τῶν ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενων διατυπώσεων, περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιδόσεως καὶ τῶν προσώπων εἰς ἃ ἔδει νὰ γίνῃ αὕτη. Ὅθεν βᾶσιμον ἐστὶ τὸ σχετικὸν τῆς ἐφέσεως παράπονον καὶ ἐφαρμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη, ἥτις ἀφοῦ ἐθεώρησε νόμιμον τὴν κοινοποίησιν ἐκήρυξεν ἔκπτωτον τὸν ἐκκαλοῦντα τῶν ἐπιβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδείξεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 947 καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν του, ἐν ᾧ ἔδει ν' ἀπέχη ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς ὡς αἰ' ὑπ' ἀριθ. 157 καὶ 434 ἐδέχθησαν) μέχρι νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 947.

Ἀριθμ. 235 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Αἱ περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀποφάσεις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1132 τοῦ 1907 πράξεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἀναστολὴ πλειστηριασμοῦ, ἀπορριπτέα ἐστίν, ὡς ἀπαράδεκτος, κατὰ τὴν περὶ τούτου βᾶσιμον ἐκστᾶσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 563 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1903, ὅπερ περιεχόμενον ἐν τῷ περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν διαδικασίας κεφαλαίῳ ἰσχύει καὶ πλήρη ἔχει ἐφαρμογὴν, προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων, οἷον ἐστὶ τὸ περὶ ἀναστολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἢ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τῶν

Πρωτοδικῶν δὲν ὑπόκειται οὔτε εἰς ἀνακοπὴν οὔτε εἰς ἔφεσιν, τὸ δὲ ἐδάφ. 3 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10 εἰσαγωγικοῦ Νόμου τῆς 26 Μαΐου 1899, τὸ ὁποῖον ὁ ἐκκλῶν ἐπικαλεῖται, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ πράξεις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφεταίου) οὐδεμίαν ἔχει πλέον ἰσχὺν, διότι ἡ διάρκειά τῆς ἰσχύος τῆς διατάξεως τοῦ μνηθέντος ἄρθρου 24 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου, ἀφορῶντος μόνον τὰς, πρὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1897 ἀναληφθείσας χρηματικὰς ὑποχρεώταις ρητῶς διὰ τοῦ ἐδαφίου 2 αὐτοῦ ὠρίσθη δι' ἐν καὶ ἡμῖσι ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου, ἥτοι ἀπὸ τῆς 26 Μαΐου 1899.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» εἰδοποιεῖ τοὺς δυνδρομητὰς ὅτι τακτοποιηθείσης τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ θέλει ἐκδίδεται τακτικῶς τρεῖς τοῦ μηνός.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι δυνδρομητὰς δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τὰ προεκδοθέντα φύλλα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεῖνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχη εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν δεξιὰν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνῃ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν δεξιὰν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρ.